

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Τέσσερα

Jeff Pippenger
2025-12-07

Ο Αριθμός Τέσσερα

Στο εικοστό όγδοο κεφάλαιο του Ησαΐα, οι «άνδρες οι εμπαικται, οι άρχοντες» της «Ιερουσαλήμ» παρουσιάζονται ως οι «μεθυσμένοι του Εφραΐμ» και ως «στέφανος υπερηφανίας». Ο «στέφανος» αντιπροσωπεύει την ηγεσία και η «υπερηφάνια» αντιπροσωπεύει έναν σατανικό χαρακτήρα.

Οι μεθύστακες αντιπαραβάλλονται προς το υπόλοιπο («κατάλοιπο»), το οποίο γίνεται η «στέφανος» της δόξης του Θεού· διότι κατά την όψιμη βροχή ο Κύριος εγκαθιδρύει τη «βασιλεία της δόξης» Του, όπως προτυπώθηκε όταν Εκείνος εγκαθίδρυσε τη «βασιλεία της χάριτος» στον σταυρό. Η βασιλεία της χάριτος στον σταυρό προτυπώνει τη βασιλεία της δόξης κατά τον νόμο της Κυριακής. Η όψιμη βροχή άρχισε στις 9/11, όταν άρχισαν η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων και η κρίση των ζώντων.

«Είδα ότι όλα τα πράγματα ατενίζουν με ένταση και εκτείνουν τις σκέψεις τους προς την επικείμενη κρίση που βρίσκεται ενώπιόν τους. Οι αμαρτίες του Ισραήλ πρέπει προηγουμένως να οδηγηθούν σε κρίση. Κάθε αμαρτία πρέπει να εξομολογηθεί στο αγιαστήριο· τότε το έργο θα προχωρήσει. Πρέπει να γίνει τώρα. Το υπόλοιπο στον καιρό της θλίψεως θα κράξει: Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;»

«Η όψιμη βροχή έρχεται επάνω σε εκείνους που είναι καθαροί—τότε όλοι θα τη λάβουν όπως παλαιότερα. »

«Όταν οι τέσσερις άγγελοι αφήσουν, ο Χριστός θα εγκαθιδρύσει τη βασιλεία Του. Κανείς δεν λαμβάνει την όψιμη βροχή παρά μόνον εκείνοι που πράττουν ό,τι μπορούν. Ο Χριστός θα μας βοηθούσε. Όλοι θα μπορούσαν να είναι νικητές διά της χάριτος του Θεού, μέσω του αίματος του Ιησού. Όλος ο ουρανός ενδιαφέρεται για το έργο. Οι άγγελοι ενδιαφέρονται.» Spalding and Magan, 3.

Οι τέσσερις άνεμοι της Αποκάλυψης παριστάνονται επίσης από τον Ησαΐα ως σφοδρός άνεμος, ο οποίος είχε συγκρατηθεί κατά την ημέρα του ανατολικού ανέμου, όπως και οι τέσσερις άνεμοι της έριδος της Αποκάλυψης κρατούνται υπό έλεγχο από τους τέσσερις αγγέλους. Οι τέσσερις άνεμοι προσδιορίζονται από την Αδελφή Γουάιτ ως «έξαλλο άλογο που ζητεί να ξεφύγει», φέροντας «θάνατο και καταστροφή». Οι τέσσερις άνεμοι αφήνονται προοδευτικά ελεύθεροι, αρχίζοντας από την 11η Σεπτεμβρίου, έπειτα ενισχυόμενοι σε μεγάλο βαθμό κατά τον νόμο της Κυριακής, και κατόπιν απολύτως λυμένοι όταν κλείσει η ανθρώπινη δοκιμασία.

Απελευθερωμένο και Συγκρατημένο

Η εβδόμη σάλπιγγα, η οποία είναι επίσης το τρίτο ουαί, η οποία αναγγέλλει τη συντέλεση του μυστηρίου του Θεού, εσαλπίσθη προφητικώς την 11η Σεπτεμβρίου, όταν το Ισλάμ αφέθηκε ελεύθερο και κατόπιν προφητικώς συγκρατήθηκε από τον George W. Bush μετά την 11η Σεπτεμβρίου. Η μητέρα του Ισλάμ, η Άγαρ, η μητέρα του Ισμαήλ, είναι σύμβολο συγκρατήσεως και απελευθερώσεως. Αφέθηκε ελεύθερη από τη Σάρρα να τεκνοποιήσει με τον Αβραάμ κατ' εντολήν της Σάρρας, έπειτα όμως, εξαιτίας ζηλοτυπίας, συγκρατήθηκε από τη Σάρρα, με αποτέλεσμα η Άγαρ να φύγει, έως ότου ο άγγελος συγκράτησε την Άγαρ από το να φύγει και της είπε να επιστρέψει. Μετά τη γέννηση του Ισαάκ, η έριδα της Άγαρ και της Σάρρας συνεχίστηκε, έως ότου ο Αβραάμ εξέβαλε τη δούλη, επιβάλλοντας έτσι επάνω της έναν ακόμη περιορισμό.

Οι τέσσερις άγγελοι του Ισλάμ ελευθερώθηκαν κατά την έναρξη της προφητείας των τριακοσίων ενενήντα ενός ετών και δεκαπέντε ημερών της Αποκάλυψης, κεφάλαιο 9, εδάφιο 15, και κατόπιν συγκρατήθηκαν στις 11 Αυγούστου 1840.

Και ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα μία φωνὴ ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ χρυσοῦ θυσιαστηρίου, τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, λέγουσαν πρὸς τὸν ἕκτον ἄγγελον, ὃς εἶχεν τὴν σάλπιγγα· Λῦσον τοὺς τέσσαρας ἄγγέλους, τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ποταμῷ Εὐφράτῃ. Καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι, οἵτινες ἦσαν ἡτοιμασμένοι διὰ μίαν ὥραν, καὶ ἡμέραν, καὶ ἡμῆνα, καὶ ἔνιαυτόν, ἵνα θανατώσωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων. Ἀποκάλυψις 9:13–15.

Αφού το Ισλάμ του τρίτου αλίμονο εξαπολύθηκε για να επιτεθεί κατά την 11η Σεπτεμβρίου, ο George W. Bush εγκαινίασε τον παγκόσμιο πόλεμό του κατά της τρομοκρατίας και επέβαλε έναν περιορισμό στο Ισλάμ. Η πρώτη μνεία του Ισμαήλ, του συμβόλου του Ισλάμ, προσδιορίζει ότι οι απόγονοι του Ισμαήλ θα ήσαν εναντίον παντός ανθρώπου και ότι πας άνθρωπος θα ήτο εναντίον αυτών.

Και ο άγγελος του Κυρίου είπε προς αυτήν: Ιδού, είσαι έγκυος και θέλεις γεννήσει υιόν, και θέλεις καλέσει το όνομά αυτού Ισμαήλ· διότι ο Κύριος ήκουσε την ταλαιπωρίαν σου. Και αυτός θέλει είσθαι άνθρωπος άγριος· η χείρ αυτού θέλει είσθαι εναντίον πάντων, και η χείρ πάντων εναντίον αυτού· και θέλει κατοικεί ενώπιον πάντων των αδελφών αυτού. Γένεσις 16:11, 12.

Το Ισλάμ είναι η δύναμη στο τέλος του κόσμου εναντίον της οποίας θα είναι «η χείρ παντός ανθρώπου», και το Ισλάμ θα είναι εναντίον παντός ανθρώπου, ακριβώς όπως αυτό εκπληρώνεται τελείως σήμερα. Το ιδιαίτερο έργο του Ισλάμ ως συμβόλου της προφητείας είναι να επιφέρει έναν παγκόσμιο πόλεμο. Το θέμα αυτό επιβεβαιώνεται από την ιστορία του Ηλία, του Ιωάννη του Βαπτιστή και παριστάνεται ως «η οργή των εθνών» στο βιβλίο της Αποκάλυψης.

«Η έναρξη εκείνου του καιρού θλίψεως», που αναφέρεται εδώ, δεν αναφέρεται στον καιρό κατά τον οποίο θα αρχίσουν να εκχύνονται οι πληγές, αλλά σε μια σύντομη περίοδο ακριβώς πριν από την έκχυσή τους, ενώ ο Χριστός βρίσκεται στο αγιαστήριο. Κατά τον καιρό εκείνο, ενώ το έργο της σωτηρίας πλησιάζει στην ολοκλήρωσή του, θλίψη θα επέρχεται επί της γης, και τα έθνη θα οργίζονται, όμως θα συγκρατούνται, ώστε να μη ματαιώσουν το έργο του τρίτου αγγέλου. Κατά τον καιρό εκείνο η «όψιμη βροχή», ή αναζωογόνηση από την παρουσία του Κυρίου, θα έλθει, για να δώσει δύναμη στη δυνατή φωνή του τρίτου αγγέλου και να

προετοιμάσει τους αγίους ώστε να σταθούν κατά την περίοδο κατά την οποία θα εκχυθούν οι επτά τελευταίες πληγές». Early Writings, 85.

Κατά τις «ημέρες» κατά τις οποίες πέφτει η όψιμη βροχή, ο Χριστός εγκαθιδρύει τη βασιλεία της δόξας Του, όπως αυτή παριστάνεται στο βιβλίο του Δανιήλ.

Και εν ταις ημέραις των βασιλέων τούτων ο Θεός του ουρανού θέλει αναστήσει βασιλείαν, ήτις εις τον αιώνα δεν θέλει φθαρή· και η βασιλεία δεν θέλει αφεθή εις άλλον λαόν, αλλ' αυτή θέλει κατασυντρίψει και αφανίσει πάσας ταύτας τας βασιλείας, και αυτή θέλει διαμένει εις τους αιώνας. Δανιήλ 2:44.

Κατά τις «ημέρες» κατά τις οποίες ο Χριστός εγκαθιδρύει τη βασιλεία της δόξας Του, εκείνοι που είναι το «στέμμα» της δόξας του Χριστού αντιπαραβάλλονται προς τους μέθυσους που φέρουν το «στέμμα» της υπερηφανείας. Το «όραμα» του Αββακούμ, το οποίο έπρεπε να γραφεί και να καταστεί σαφές επάνω σε «πλάκες», απεικονίζει παραστατικά την ιστορική μαρτυρία των θεμελιωδών αληθειών του Αντβεντισμού. Στη μαρτυρία του Αββακούμ, οι δύο τάξεις του Ιωήλ, είτε της «υπερηφανείας» είτε της «δόξας», παριστάνονται ως μία τάξη ανθρώπων που είτε —δικαιώνονται διά της πίστεως είτε— επαίρονται εν υπερηφανεία. Το τέταρτο εδάφιο του δευτέρου κεφαλαίου απευθύνεται στις δύο αυτές τάξεις και αυτές παραλληλίζονται με την κλασική απεικόνιση του Φαρισαίου και του Τελώνου. Ο Τελώνης επέστρεψε στον οίκο του δεδικαιωμένος, ενώ η «ψυχή» του Φαρισαίου «δεν είναι ευθεία», διότι «επήρθη».

Ίδου, ή ψυχή αὐτοῦ, ἣτις ἐπαίρεται, δὲν εἶναι εὐθεῖα ἐν αὐτῷ· ὁ δὲ δίκαιος θέλει ζήσει διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ. Αββακούμ 2:4.

Στο επόμενο εδάφιο ο Αββακούμ προσδιορίζει την τάξη εκείνη, της οποίας οι καρδιές υψώνονται από υπερηφάνεια, ως μεθυσμένη, συνδέοντας έτσι τους μεθυσμένους του Ησαΐα και του Αββακούμ με την «υπερηφάνεια».

Ναι, ακόμη, επειδή παραβαίνει εξαιτίας του οίνου, είναι άνθρωπος υπερήφανος, και δεν μένει στον οίκο του· ο οποίος πλαταίνει την επιθυμία του όπως ο άδης, και είναι ως θάνατος, και δεν δύναται να χορτασθεί, αλλά συνάγει προς εαυτόν πάντα τα έθνη, και επισωρεύει προς εαυτόν όλους τους λαούς. Αββακούμ 2:5.

Αξίζει να ενθυμούμαστε ότι τα εδάφια αυτά στον Αββακούμ δεν εκπληρώθηκαν μόνο στην ιστορία των Μιλλεριτών, αλλά η εκπλήρωσή τους αποτέλεσε κοινό θέμα τόσο της Έλλεν Γουάιτ όσο και των πρώτων πρωτοπόρων του Αντβεντισμού. Εκείνοι που δικαιώθηκαν διά της πίστεως η οποία παριστάνεται στο εδάφιο τέσσερα της ιστορίας των Μιλλεριτών ήταν όσοι υπέμειναν την κρίση της πρώτης απογοητεύσεως, η οποία σηματοδότησε τόσο τον χρόνο της βραδύτητος όσο και την άφιξη του αγγέλματος του δευτέρου αγγέλου που ανήγγελλε την πτώση της Βαβυλώνας. Οι Μιλλερίτες κατανόησαν, μέσα σε εκείνη τη δοκιμαστική ιστορία, ότι ο πρώην λαός της διαθήκης, ο οποίος ιστορικά είχε υπάρξει Προτεστάντες, είχε καταστεί οι θυγατέρες της Βαβυλώνας. Οι Προτεστάντες εκείνοι ήσαν Προτεστάντες που παριστάνονται από την εκκλησία των Σάρδεων, αντιπροσωπεύοντας έναν λαό της διαθήκης, διότι είχαν «νόμο», σύμβολο τόσο χαρακτήρος όσο και σχέσεως διαθήκης, αλλά ήσαν νεκροί.

Και προς τον άγγελο της εκκλησίας εν Σάρδεσι γράψον· Ταύτα λέγει εκείνος που έχει τα επτά Πνεύματα του Θεού και τους επτά αστέρας· γνωρίζω τα έργα σου, ότι έχεις όνομα ότι ζεις, και είσαι νεκρός. Αποκάλυψις 3:1.

Κατά τη δοκιμαστική διαδικασία του 1844, η οποία άρχισε στις 19 Απριλίου και κατόπιν έληξε στις 22 Οκτωβρίου, όσοι απέτυχαν στη δοκιμασία υψώθηκαν με υπερηφάνεια· και αν απλώς διαβάσαμε τα εδάφια που ακολουθούν το πέμπτο εδάφιο, το γνώρισμα της ανθρώπινης υπερηφάνειας εκεί παραδειγματίζεται με μια απεικόνιση παπικής αλαζονείας και αυτοεξύψωσης. Καταλήγει στο εδάφιο είκοσι, όπου διακηρύσσεται ότι ο Κύριος είναι στον άγιό Του ναό· ασιωπά ενώπιόν Του όλη η γη.

Άλλ' ό Κύριος είναι εν τῷ άγίῳ ναῷ αὐτοῦ· πᾶσα ἡ γῆ ἄς σιωπᾷ ενώπιον αὐτοῦ. Άββακούμ 2:20.

Το δεύτερο εδάφιο του δεύτερου κεφαλαίου του Άββακούμ προσδιορίζει την πρώτη απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844, και το κεφάλαιο ολοκληρώνεται στο εδάφιο είκοσι, το οποίο επισημαίνει με σαφήνεια την 22α Οκτωβρίου 1844, όταν ο Κύριος ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του.

Τέσσερις Ελεύσεις στις 22 Οκτωβρίου 1844 (γραμμή επί γραμμή)

«Η έλευση του Χριστού ως του αρχιερέως μας στα Άγια των Αγίων, για τον καθαρισμό του αγιαστηρίου, όπως παρουσιάζεται στο Δανιήλ 8:14· η έλευση του Υιού του ανθρώπου προς τον Παλαιό των Ημερών, όπως εκτίθεται στο Δανιήλ 7:13· και η έλευση του Κυρίου στον ναό Του, όπως προελέχθη από τον Μαλαχία, είναι περιγραφές του αυτού γεγονότος· και τούτο παριστάνεται επίσης από την έλευση του νυμφίου στον γάμο, όπως περιγράφεται από τον Χριστό στην παραβολή των δέκα παρθένων, στο Ματθαίος 25.» Η Μεγάλη Διαμάχη, σ. 426.

Τα εδάφια τρία και τέσσερα προσδιορίζουν τις δύο τάξεις που παράγονται κατά τη διαδικασία της δοκιμασίας από το εδάφιο δύο έως το εδάφιο είκοσι, τη διαδικασία της δοκιμασίας από τις 19 Απριλίου 1844 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844. Τα εδάφια τέσσερα έως δεκαεννέα απευθύνονται στην παπική εξουσία, με εξαίρεση το εδάφιο δεκατέσσερα, το οποίο αναφέρεται στην ιστορία που ακολουθεί την κάθοδο του αγγέλου του δέκατου ογδόου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως στο 9/11.

Διότι η γη θα πληρωθεί από τη γνώση της δόξας του Κυρίου, καθώς τα ύδατα καλύπτουν τη θάλασσα. Άββακούμ 2:14.

Κατά τη διαδικασία δοκιμασίας του δεύτερου αγγέλου στην ιστορία του Μιλλεριτικού κινήματος, αναπτύχθηκαν δύο τάξεις προσκυνητών, οι οποίες κατόπιν φανερώθηκαν κατά την κρίση της 22ας Οκτωβρίου 1844. Ο χαρακτήρας των ασεβών στο χωρίο είναι ο χαρακτήρας του παπισμού, και κατά την περίοδο εκείνης της δοκιμασίας οι πιστοί Μιλλερίτες κατέληξαν να διακηρύττουν, σε συμφωνία με το μήνυμα του δεύτερου αγγέλου, ότι η Προτεσταντική εκκλησία είχε καταστεί οι θυγατέρες της Ρώμης μέσω της απόρριψης του Μιλλεριτικού αγγέλματος. Η διαμάχη που εκτυλίχθηκε από την έναρξη στις 19 Απριλίου έως τη λήξη στις 22 Οκτωβρίου είναι ο τόπος όπου ο χαρακτήρας είτε ως υπερήφανος πότης του οίνου της Βαβυλώνας, όπως ήταν ο Βαλτάσαρ, είτε ως κάποιος ο οποίος, όπως ο Δανιήλ ενώπιον του Βαλτάσαρ, εδικαιώθη διά της πίστεώς του. Αυτή η διαμάχη είναι εκεί όπου εκτυλίσσεται το δράμα που αφυπνίζει τον κόσμο στις αιώνιες

πραγματικότητες που συνδέονται με το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Το υπόβαθρο του μεθυσμένου έναντι του δικαιωμένου τίθεται εντός του πλαισίου του επιχειρήματος περί του πώς ο κόσμος φωτίζεται ως προς τα ζητήματα: «Διότι η γη θέλει πληρωθή από της γνώσεως της δόξης του Κυρίου, καθώς τα ύδατα καλύπτουσι τη θάλασσαν.» Αυτή η φώτιση άρχισε την 11η Σεπτεμβρίου.

Κατά το τέλος της ιστορίας που παριστάνεται στο δεύτερο κεφάλαιο του Αββακούμ, ο Κύριος ήλθε αιφνιδίως στον ναό Του στις 22 Οκτωβρίου 1844. Το έπραξε σε εκπλήρωση της προφητείας την οποία παρουσίασε ως Παλμωνί στο εδάφιο δεκατέσσερα του όγδοου κεφαλαίου του Δανιήλ.

Παλαμωνί

Τη δεκάτη ημέρα του εβδόμου μηνός του βιβλικού ημερολογίου, η οποία το 1844 συνέπεσε με την εικοστή δεύτερα ημέρα του δεκάτου μηνός, εκπληρώθηκε το Αββακούμ 2:20, και ο συμβολικός αριθμός «220» δύναται να διακριθεί στο «κεφάλαιο και εδάφιο» που προσδιορίζει μία οικονομική μεταβολή στο έργο του Χριστού στο επουράνιο αγιαστήριο. Ένα προφητικό γνώρισμα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων είναι ότι είναι εκείνοι οι οποίοι ακολουθούν το Αρνίον όπου αν υπάγη. Το να ακολουθεί κανείς τον Χριστό σημαίνει να Τον ακολουθεί στον Λόγο Του.

Στον Λόγο Του, ο αριθμός «220» συμβολικά αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της θεότητας και της ανθρωπότητας, και ακριβώς το έργο που ο Χριστός άρχισε κατά την ημερομηνία εκείνη ήταν το έργο της ένωσης της θεότητάς Του με την ανθρωπότητα. Το 1844, κατά την εικοστή δεύτερη ημέρα του δεκάτου μηνός, ή συμβολικά είκοσι δύο επί δέκα που ισούται με «220» ($22 \times 10 = 220$), ή θα μπορούσατε να πείτε, κατά αυτήν ακριβώς την ημερομηνία που συμβολικά ισοδυναμεί με το «220», το Αββακούμ «2:20» εκπληρώθηκε, καθώς ο Χριστός μετακινήθηκε από τα Άγια στα Άγια των Αγίων για να αρχίσει την ερευνητική κρίση.

Ο Παλμωνί, ο Θαυμαστός Αριθμητής, βρίσκεται εντός του «ερωτήματος και της απαντήσεως» που αποτελεί τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού, και οι περισσότεροι Αντβεντιστές αγνοούν πλήρως αυτήν την αλήθεια.

«Το εδάφιο της Γραφής το οποίο, περισσότερο από κάθε άλλο, είχε αποτελέσει τόσο το θεμέλιο όσο και τον κεντρικό στύλο της Αντβεντιστικής πίστης ήταν η διακήρυξη: “Έως διακοσίας χιλιάδας και τριακοσίας έσπέρας και πρωΐας· τότε τὸ άγιαστήριον θέλει καθαρισθῆ.” [Daniel 8:14.]» The Great Controversy, 409.

Το όγδοο κεφάλαιο του Δανιήλ, εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα, παρουσιάζει ένα ερώτημα στο εδάφιο δεκατρία, το οποίο ακολουθείται από μια απάντηση στο εδάφιο δεκατέσσερα. Η εβραϊκή λέξη Παλμωνί αποδίδεται ως «εκείνος ο κάποιος άγιος» στο εδάφιο δεκατρία, και το συγκεκριμένο αυτό όνομα του Χριστού σημαίνει ο Θαυμαστός Αριθμητής ή ο Αριθμητής των Μυστηρίων.

Όταν η Έλλεν Γουάιτ προσδιορίζει ότι το εδάφιο δεκατέσσερα είναι ο κεντρικός στύλος και το θεμέλιο του Αντβεντισμού, θέτει τη θεία έμφαση στο ερώτημα και στην απάντηση αυτών των δύο εδαφίων, πράγμα που απαιτεί ο Χριστός, ως ο Θαυμαστός Αριθμητής, να είναι το πρωταρχικό σημείο αναφοράς. Η αδελφή Γουάιτ επανειλημμένως τόνιζε τη σπουδαιότητα του να θεωρείται ο Χριστός ως η κεντρική αλήθεια κάθε περικοπής, και στα εδάφια δεκατρία και δεκατέσσερα υπάρχει άμεση εμφάνιση του Χριστού — «εκείνος ο κάποιος άγιος» — ο οποίος είναι ο Παλμωνί.

Όταν ο Αντβεντισμός απέρριψε το «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι το 1863, έκλεισε τα μάτια του στον Παλμόνι, διότι η προφητική δομή της ερώτησης και της απάντησης βασίζεται στη σχέση μεταξύ των «επτά καιρών» του Μωυσή και των «δύο χιλιάδων τριακοσίων ημερών» του Δανιήλ. Η προφητική σχέση των «επτά καιρών» του Μωυσή, δηλαδή δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών, και των «δύο χιλιάδων τριακοσίων εσπερινών και πρωινών» του Δανιήλ, δηλαδή δύο χιλιάδων τριακοσίων ετών, θεμελιώνεται στον χρόνο, ο οποίος παριστάνεται με αριθμούς, και ο Θαυμαστός Αριθμητής βρίσκεται ακριβώς στο κέντρο της ερώτησης και της απάντησης, που αποτελούν τον κεντρικό στύλο του Αντβεντισμού. Όσοι ενδέχεται να έχουν διαβάσει τα συγγράμματα του Ιώσηπου ίσως θυμούνται τα λογικά του επιχειρήματα με τα οποία προσδιόριζε δύο ιδιαίτερα πράγματα που δημιουργήθηκαν από τον Θεό. Το ένα ήταν η εβραϊκή γλώσσα και το άλλο ο μετρήσιμος χρόνος, ο οποίος με τη σειρά του απαιτεί τα μαθηματικά.

Το δέκατο τρίτο εδάφιο θέτει το ερώτημα: «Έως πότε;» Το εδάφιο δεν ρωτά «πότε», αλλά «έως πότε;» Το αν το ερώτημα αφορά διάρκεια (έως πότε;) ή αν αφορά μια χρονική στιγμή (πότε;) είναι ουσιώδες για την ορθή κατανόηση. Η απάντηση στο ερώτημα του δέκατου τετάρτου εδαφίου είτε προσδιορίζει μια χρονική στιγμή είτε μια χρονική περίοδο, και ενδεχομένως αμφότερα· όμως, οποιαδήποτε κι αν είναι η απάντηση, πρέπει να τοποθετηθεί εντός του πλαισίου του ερωτήματος του δέκατου τρίτου εδαφίου. Το να ορθοτομεί κανείς τον λόγο, δηλαδή να κατανοεί ορθά την απάντηση του δέκατου τετάρτου εδαφίου, απαιτεί ορθή κατανόηση του πλαισίου του ερωτήματος. Είναι «πότε» ή «τότε»;

Οι μέθυσοι του Εφραΐμ διδάσκουν αορίστως ότι το εδάφιο δεκατέσσερα προσδιορίζει ένα χρονικό σημείο, το οποίο ταυτίζουν με την 22α Οκτωβρίου 1844, και όταν το πράττουν αυτό ενδέχεται κάλλιστα να παραπέμπουν στο απόσπασμα που μόλις παραθέσαμε από το Η Μεγάλη Διαμάχη, αλλά ο Λόγος του Θεού ουδέποτε μεταβάλλεται και ουδέποτε αποτυγχάνει. Το ερώτημα «έως πότε» προσδιορίζει διάρκεια, όχι ένα χρονικό σημείο. Η 22α Οκτωβρίου 1844 σηματοδότησε την έναρξη της περιόδου της ανακριτικής κρίσεως, και οι αλήθειες που συνδέονται με εκείνο το έργο αντιπροσωπεύουν το αιώνιο ευαγγέλιο και είναι πολύ σπουδαιότερες από απλώς την ημερομηνία κατά την οποία αυτό άρχισε.

Η εβραϊκή γραμματική είναι σαφής, και η ίδια ακριβώς σημασία αποδόθηκε στη Μετάφραση του Βασιλέως Ιακώβου. Όχι μόνο η γραμματική τοποθετεί σαφώς το ερώτημα στο πλαίσιο της διάρκειας, αλλά η ερώτηση «έως πότε» είναι σύμβολο της βιβλικής προφητείας. Μπορεί να αποδειχθεί βάσει πολλών μαρτύρων ότι η ερώτηση «έως πότε», ως σύμβολο, αντιπροσωπεύει την ιστορία από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής. Πρώτα θα εξετάσουμε το σύμβολο του «έως πότε» προτού επιστρέψουμε στον Παλμόνι και στον Ιωήλ.

Έως πότε; Ησαΐας Έξ

Στο έκτο κεφάλαιο του Ησαΐα, εδάφιο τρία, οι άγγελοι διακηρύσσουν ότι όλη η γη είναι πλήρης της δόξας του Θεού.

Και ἐκραύγαζεν ὁ εἷς πρὸς τὸν ἄλλον, καὶ ἔλεγε· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος Σαβαώθ· πᾶσα ἡ γῆ εἶναι πλήρης τῆς δόξης αὐτοῦ. Ησαΐας 6:3.

Η Αδελφή Ουάιτ συνδέει την κάθοδο του αγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ με τους αγγέλους του εδαφίου τρία.

«Καθώς αυτοί [οι άγγελοι] ατενίζουν το μέλλον, όταν ολόκληρη η γη θα πληρωθεί με τη δόξα Του, ο θριαμβευτικός ύμνος αίνου αντιλαλεί από τον έναν προς τον άλλον με μελωδική ψαλμωδία: “Άγιος, άγιος, άγιος είναι ο Κύριος των Δυνάμεων.”» Review and Herald, 22 Δεκεμβρίου 1896.

Ο Ησαΐας βρίσκεται στο 9/11 και ρωτά: «Έως πότε;» πρέπει να παρουσιάζει το μήνυμα του 9/11 σε έναν λαό Λαοδικέων που δεν επιθυμεί να δει ούτε να ακούσει. Του λέγεται ότι πρέπει να επιμείνει έως ότου οι πόλεις ερημωθούν, και η καταστροφή των πόλεων, η οποία αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής, όταν η εθνική αποστασία ακολουθείται από την εθνική καταστροφή.

Και είπα, Κύριε, έως πότε; Και απεκρίθη: Έως ότου αι πόλεις ερημωθώσιν, ώστε να μη υπάρχει κάτοικος, και αι οικίαι, ώστε να μη υπάρχει άνθρωπος, και η γη καταστή τελείως έρημος, και ο Κύριος απομακρύνη τους ανθρώπους εις τόπον μακράν, και υπάρξη μεγάλη εγκατάλειψις εν μέσω της γης. Πλην έτι εν αυτή θέλει υπάρχει δέκατον, και θέλει επιστρέψει, και θέλει καταφαγωθή· ως τερέβινθος και ως δρυς, των οποίων η ουσία μένει εν αυτοίς όταν ρίπτωσι τα φύλλα αυτών, ούτω το άγιον σπέρμα θέλει είσθαι η ουσία αυτής. Ησαΐας 6:11–13.

Στις 9/11, όταν η γη εφωτίσθη με τη δόξα του Θεού, ο Ησαΐας χρίζεται για να παρουσιάσει το μήνυμα της όψιμης βροχής και ερωτά: «Έως πότε;» πρέπει να παρουσιάζει το μήνυμα των 9/11 σε ανθρώπους των οποίων η καρδιά έχει παχυνθεί; Η απάντηση είναι: «Έως ού» ο νόμος της Κυριακής, όταν θα υπάρξει «μεγάλη εγκατάλειψη εν μέσω της γης». Η «μεγάλη εγκατάλειψη» επιτελείται από τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, τον οποίον ο Ησαΐας, στο εικοστό δεύτερο κεφάλαιο, παριστάνει ως Σεβνά.

Ίδου, ό Κύριος θα σε μεταφέρει ασφαλώς εις αιχμαλωσίαν μεγάλην, και βεβαίως θα σε περισκεπάση. Βεβαίως θα σε περιδινήση και θα σε έκσφενδονίση ως σφαίραν εις γην πλατεϊαν· εκεί θα αποθάνης, και εκεί τά άρματα της δόξης σου θα γίνωσιν ή αισχύνη του οίκου του κυρίου σου. Και θα σε εκβάλω από τó άξίωμά σου, και από την θέσιν σου θα σε καταβιβάση. Ησαΐας 22:17–19.

Ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός εγκαταλείπει την αλήθεια κατά τον νόμο της Κυριακής και εκεί «ανατρέπεται», όπως παριστάνεται στο Δανιήλ κεφάλαιο ένδεκα, εδάφιο σαράντα ένα.

Και θα εισέλθη επίσης εις την ένδοξον γην, και πολλαί χώραι θα καταβληθοϋν· αλλά αϋται θα διαφύγουν εκ της χειρός αυτου, ό Έδωμ, και ό Μωάβ, και τó εξαίρετον των υιών Αμμών. Δανιήλ 11:41.

Όταν ο Ησαΐας ρωτά «έως πότε», του λέγεται να παρουσιάζει το μήνυμα στον Αντβεντισμό έως και τον νόμο της Κυριακής, όταν οι «πολλοί» του Δανιήλ ένδεκα εδάφιο σαράντα ένα θα «ανατραποϋν», όταν θα εγκαταλείψουν το Σάββατο και τον Θεό. Τότε θα εξεμεσθούν από το στόμα του Κυρίου, όπως παριστάνεται στο βιβλίο της Αποκάλυψης, όπου όλα τα βιβλία της Βίβλου συναντώνται και καταλήγουν, και όπου ο Σεβνά του Ησαΐα είκοσι δύο «βιαίως» εκσφενδονίζεται «σαν σφαίρα σε ευρύχωρη χώρα», καθώς «απομακρύνονται» «πολύ μακριά».

Κατά την εκείνη χρονική περίοδο, το υπόλοιπο, το οποίο παριστάνεται ως «δέκατον» (δηλαδή δεκάτη), «επιστρέφει»· οι οποίοι, στο χωρίο, παραβάλλονται με δένδρα που έχουν «ουσία» η οποία παραμένει όταν τα φύλλα απορρίπτονται. Τα «φύλλα» αντιπροσωπεύουν την ομολογία στον προφητικό συμβολισμό. Όταν ο Αντβεντισμός φθάσει στον νόμο της Κυριακής και αποδεχθεί την πρώτη ημέρα της εβδομάδος στη θέση του Σαββάτου του Θεού, τότε θα αποβάλει τα φύλλα της «ομολογίας» του και δεν θα ισχυρίζεται πλέον ότι τηρεί το Σάββατο του Θεού, την εβδόμη ημέρα.

«Η καταδίκη της συκής υπήρξε μια παραβολή εν πράξει. Εκείνο το άκαρπο δέντρο, που επιδείκνυε το επιτηδευμένο του φύλλωμα μπροστά στο ίδιο το πρόσωπο του Χριστού, ήταν σύμβολο του ιουδαϊκού έθνους. Ο Σωτήρας επιθυμούσε να καταστήσει σαφές στους μαθητές Του την αιτία και τη βεβαιότητα της καταστροφής του Ισραήλ. Για τον σκοπό αυτό προσέδωσε στο δέντρο ηθικές ιδιότητες και το κατέστησε ερμηνευτή της θείας αλήθειας. Οι Ιουδαίοι διακρίνονταν από όλα τα άλλα έθνη, ομολογώντας υποταγή στον Θεό. Είχαν τύχει ιδιαίτερας ευνοίας από Αυτόν και αξίωναν για τον εαυτό τους δικαιοσύνη ανώτερη από κάθε άλλον λαό. Αλλά είχαν διαφθαρεί από την αγάπη του κόσμου και την πλεονεξία του κέρδους. Καυχόνταν για τη γνώση τους, αλλά αγνοούσαν τις απαιτήσεις του Θεού και ήταν πλήρεις υποκρίσεως. Όπως το άκαρπο δέντρο, άπλωναν ψηλά τους επιτηδευμένους κλάδους τους, εύρωστοι στην όψη και ωραίοι στο μάτι, αλλά δεν απέδιδαν «τίποτε παρά φύλλα». Η ιουδαϊκή θρησκεία, με τον μεγαλοπρεπή ναό της, τα ιερά θυσιαστήριά της, τους μιτροφόρους ιερείς της και τις επιβλητικές τελετές της, ήταν πράγματι ωραία ως προς την εξωτερική της εμφάνιση, αλλά η ταπεινοφροσύνη, η αγάπη και η αγαθοεργία έλειπαν.»

«Όλα τα δέντρα στον συκεώνα ήταν στερημένα από καρπό· αλλά τα άφυλλα δέντρα δεν δημιουργούσαν καμία προσδοκία και δεν προκαλούσαν καμία απογοήτευση. Με τα δέντρα αυτά παριστάνονταν τα Έθνη. Ήταν τόσο στερημένα ευσέβειας όσο και οι Ιουδαίοι· αλλά δεν είχαν ομολογήσει ότι υπηρετούσαν τον Θεό. Δεν προέβαλλαν καυχησιολογικές αξιώσεις αγαθότητας. Ήταν τυφλοί στα έργα και στις οδούς του Θεού. Γι' αυτούς ο καιρός των σύκων δεν είχε ακόμη έλθει. Εξακολουθούσαν ακόμη να περιμένουν μια ημέρα που θα τους έφερνε φως και ελπίδα. Οι Ιουδαίοι, που είχαν λάβει μεγαλύτερες ευλογίες από τον Θεό, θεωρούνταν υπόλογοι για την κατάχρηση αυτών των δωρεών. Τα προνόμια για τα οποία καυχόνταν απλώς αύξαναν την ενοχή τους.» The Desire of Ages, σσ. 582, 583.

Κατά τον νόμο της Κυριακής, η διακήρυξη του Λαοδικειανού Αντβεντισμού ότι είναι ο λαός της διαθήκης του Θεού εκλείπει, καθώς αποδέχεται το σημείο της διαθήκης του θανάτου και απορρίπτει τη σφραγίδα της διαθήκης της ζωής. Τότε αποβάλλουν τα φύλλα της ομολογίας τους, και εκείνο που τίθεται σε θέα είναι ένα υπόλοιπο, το οποίο αντιπροσωπεύεται από τον Ησαΐα, ο οποίος κατά την 9/11 «επέστρεψε» στις αρχαίες τρίβους, κατόπιν ταπεινώθηκε έως το χόμα όταν αυτοί (ο Ησαΐας) συνειδητοποίησαν τη διεφθαρμένη του εμπειρία, και στη συνέχεια καθαρίσθηκε με άνθρακα από επάνω στο θυσιαστήριο. Η Αδελφή Γουάιτ μάς πληροφορεί ότι ο άνθρακας από το θυσιαστήριο αντιπροσωπεύει τον καθαρισμό, αλλά ο καθαρισμός είναι απλώς εκείνο που επιτελείται όταν ο άνθρακας αγγίζει τα χείλη του Ησαΐα.

«Ο πυρακτωμένος άνθρακας είναι συμβολικός του εξαγνισμού. Εάν αγγίξει τα χείλη, κανένας ακάθαρτος λόγος δεν θα εξέλθει από αυτά. Ο πυρακτωμένος άνθρακας συμβολίζει επίσης τη δύναμη των προσπαθειών των δούλων του Κυρίου». Review and Herald, 16 Οκτωβρίου 1888.

Οι «άνθρακες» από το θυσιαστήριο που ρίπτονται στη γη κατά τις έσχατες ημέρες είναι οι άνθρακες που ρίπτονται στη γη όταν ανοίγεται η έβδομη και τελική σφραγίδα στα πρώτα πέντε εδάφια του ογδόου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως. Ο Ησαΐας, και συνεπώς οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, καθαρίζονται από τον άνθρακα που αγγίζει τα χείλη τους, αλλά ο «άνθρακας» είναι ένα μήνυμα. Αγγίζει τα χείλη τους όταν λαμβάνουν το βιβλίο από το χέρι του αγγέλου και το κατατρώνουν.

Άγιασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστιν. Ἰωάννης 17:17.

Εκείνοι που «επιστρέφουν» και γίνονται το υπόλοιπο (κατάλοιπο) παριστάνονται ως οι βαλανιδιές και τα τερέβινθα δένδρα· και καθώς ο Χριστός είχε «επενδύσει το δένδρο με ηθικές ιδιότητες και το είχε καταστήσει ερμηνευτή της θείας αλήθειας», τα δένδρα του Ησαΐα έχουν μέσα τους την «ηθική ιδιότητα», όπως αυτή παρίσταται από την «ουσία». Η ουσία παραμένει με τα δένδρα, ακόμη και όταν εκείνοι που ήταν μόνον φύλλα ομολογίας απορρίπτονται. Ο «άγιος σπόρος» είναι η «ουσία», και ο Χριστός είναι ο «άγιος σπόρος» της προφητείας. Τα δένδρα αυτά, τα οποία παριστάνονται ως το υπόλοιπο και επίσης από τον ίδιο τον Ησαΐα στο έκτο κεφάλαιο, αντιπροσωπεύουν ανθρώπους και επομένως την ανθρωπότητα, και ο άγιος σπόρος αντιπροσωπεύει τη θεότητα. Έτσι, το έκτο κεφάλαιο του Ησαΐα προσδιορίζει τον καθαρισμό του Αντβεντισμού από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής, και οι λεπτομέρειες που ο Ησαΐας συνεισφέρει σε εκείνη την προφητική ιστορία παριστάνονται όλες με την ερώτησή του «έως πότε». Για τον Ησαΐα, η απάντηση στο «έως πότε» ήταν από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής.

Πόσο Καιρό; 1840–1844

Η 11η Αυγούστου 1840 προεικόνιζε την 11η Σεπτεμβρίου, και με την προφητική ιστορία από την 11η Αυγούστου 1840 έως την 22α Οκτωβρίου 1844 έλαβε χώρα η μάχη του Όρους Καρμήλου μεταξύ του Ηλία και των προφητών της Ιεζάβελ. Τελικώς, οι προφύτες του Βάαλ αποδείχθηκαν ψευδοπροφύτες και εκτελέστηκαν από τον Ηλία, αλλά ήδη από την αρχή της αντιπαράθεσης ο Ηλίας έθεσε το ερώτημα: «έως πότε» χωλαίνετε μεταξύ δύο φρονημάτων;

Καὶ ἦλθεν ὁ Ἡλίας πρὸς πάντα τὸν λαόν καὶ εἶπεν· Ἔως πότε χωλανετε μεταξύ δύο φρονημάτων; ἐὰν ὁ Κύριος εἶναι ὁ Θεός, ἀκολουθεῖτε αὐτόν· ἀλλ' ἐὰν ὁ Βάαλ, τότε ἀκολουθεῖτε αὐτόν. Καὶ ὁ λαὸς οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ λόγον. Τότε εἶπεν ὁ Ἡλίας πρὸς τὸν λαόν· Ἐγώ, μόνον ἐγώ, ἀπέμεινα προφήτης τοῦ Κυρίου· οἱ δὲ προφήται τοῦ Βάαλ εἶναι τετρακόσιοι πενήκοντα ἄνδρες. Α' Βασιλειῶν 18:21, 22.

Ο Ηλίας βρίσκεται στην 11η Αυγούστου 1840, ρωτώντας εκείνη τη γενεά αν το Μιλλεριτικό μήνυμα είναι αληθινό ή ψευδές. Είναι ένα ακόμη μήνυμα προς τη Λαοδίκεια, όπως ήταν και το Ησαΐας έξι.

«Χιλιάδες οδηγήθηκαν να ασπασθούν την αλήθεια που κηρύχθηκε από τον William Miller, και δούλοι του Θεού ανεγέρθηκαν με το πνεύμα και τη δύναμη του Ηλία για να διακηρύξουν το μήνυμα. Όπως ο Ιωάννης, ο πρόδρομος του Ιησού, εκείνοι που κήρυτταν αυτό το επίσημο μήνυμα ένιωθαν υποχρεωμένοι να βάλουν την αξίνα στη ρίζα του δέντρου και να καλέσουν

τους ανθρώπους να φέρουν καρπούς άξιους μετανοίας. Η μαρτυρία τους ήταν τέτοια ώστε να αφυπνίσει και να επηρεάσει ισχυρά τις εκκλησίες και να φανερώσει τον αληθινό τους χαρακτήρα. Και καθώς η επίσημη προειδοποίηση να φύγουν από την επερχόμενη οργή αντηχούσε, πολλοί από εκείνους που ήταν ενωμένοι με τις εκκλησίες δέχθηκαν το θεραπευτικό μήνυμα· είδαν τις αποστασίες τους, και με πικρά δάκρυα μετανοίας και βαθιά οδύνη ψυχής, ταπεινώθηκαν ενώπιον του Θεού. Και καθώς το Πνεύμα του Θεού αναπαύοταν επάνω τους, βοήθησαν να ηχήσει η κραυγή: “Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξαν εις Αυτόν· διότι ήλθεν η ώρα της κρίσεως Αυτού.”» Early Writings, 233.

Στη δοκιμαστική ιστορία του 1840 έως 1844, οι Προτεστάντες που απέρριψαν το μήνυμα του Ηλία έγιναν οι θυγατέρες της Ρώμης και παρέδωσαν τον μανδύα του Προτεσταντισμού στον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό. Με τον Ησαΐα και τον Ηλία, έχουμε δύο μάρτυρες οι οποίοι μαρτυρούν το γεγονός ότι το ερώτημα «έως πότε» είναι σύμβολο της ιστορίας που αρχίζει στις 9/11 και τελειώνει με τον νόμο της Κυριακής. Στη Μιλλεριτική ιστορία, η 11η Αυγούστου 1840 αντιστοιχεί προς την 9/11, και η 22α Οκτωβρίου 1844 αντιστοιχεί προς τον νόμο της Κυριακής. Όταν φωτιά κατέβηκε από τον ουρανό και κατέφαγε την προσφορά του Ηλία, οι δώδεκα λίθοι φωτίστηκαν όλοι μαζί με την προσφορά, σηματοδοτώντας έτσι τις εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες ως σημείο, παριστώμενο ως φωτισμένοι λίθοι. Οι ψευδοπροφήτες θανατώθηκαν τότε από τον Ηλία, καθώς και οι Ηνωμένες Πολιτείες, ο ψευδοπροφήτης, θανατώνονται ως η έκτη βασιλεία κατά τον νόμο της Κυριακής.

Το έκτο κεφάλαιο του Ησαΐα δίνει έμφαση σε μια διαδικασία δοκιμασίας, εκκαθαρίσεως και εξαγνισμού ανάμεσα στον λαό του Θεού από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής. Ο Ηλίας απευθύνεται στη Λαοδικειακή στάση του λαού του Θεού, αλλά ταυτόχρονα παρέχει και αποδείξεις για τη διάκριση μεταξύ αληθινού και ψευδούς προφήτη και, κατ’ επέκτασιν, αληθινού ή ψευδούς μηνύματος. Έτσι, αρχίζοντας από τις 11 Αυγούστου 1840 και καταλήγοντας στις 22 Οκτωβρίου 1844, μια προφητική δοκιμασία επήλθε επί των Προτεσταντών της περιόδου των Σάρδεων, και καθώς ακριβώς η φωτιά στο Όρος Κάρμηλος παρήγαγε έναν διαχωρισμό σε δύο τάξεις, δύο τάξεις φανερώθηκαν και το 1844. Η μία τάξη στη διαδικασία της δοκιμασίας ήταν ο λαός της διαθήκης που επρόκειτο σύντομα να γίνει «πρώην», και η άλλη τάξη ήταν ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός, με τον οποίο ο Θεός θα εισερχόταν σε διαθήκη στις 22 Οκτωβρίου 1844. Η περίοδος της δοκιμασίας και του διαχωρισμού είναι η ιστορία του αμπελώνος, καθώς ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός αποδείχθηκε ότι ήταν ο αληθινός προφήτης ακριβώς στο ίδιο σημείο όπου ο Σαρδιανός Προτεσταντισμός άρχισε να εκπληρώνει τον ρόλο του ως αποστατικός Προτεσταντισμός. Όπως ακριβώς οι προφήτες του Βάαλ αποκαλύφθηκαν ως ψευδείς, έτσι και ο πρώην λαός της διαθήκης αποκαλύφθηκε και κατόπιν προσδιορίστηκε από τους Μιλλερίτες ως θυγάτηρ της Ρώμης. Η ιστορία του Όρους Κάρμηλος, καθώς και η εκπλήρωση εκείνης της ιστορίας στον καιρό των Μιλλεριτών, παρέχει μια δεύτερη μαρτυρία προς το έκτο κεφάλαιο του Ησαΐα ότι το ερώτημα «έως πότε» αποτελεί σύμβολο της χρονικής περιόδου από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής.

«Κύριε Θεέ τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καὶ τοῦ Ἰσραήλ,» ἰκετεύει ὁ προφήτης, “ὡς γίνη γνωστὸ σήμερα ὅτι σὺ εἶσαι Θεὸς ἐν τῷ Ἰσραήλ, καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι δοῦλός σου, καὶ ὅτι κατὰ τὸν λόγον σου ἔπραξα πάντα ταῦτα. Ἐπάκουσόν μου, Κύριε, ἐπάκουσόν μου, διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ λαὸς

οὗτος ὅτι σὺ εἶσαι Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὅτι σὺ ἐπέστρεψες πάλιν τὴν καρδίαν αὐτῶν.»»

«Σιγή, καταπιεστική μέσα στη σοβαρότητά της, απλώνεται επάνω σε όλους. Οι ιερείς του Βάαλ τρέμουν από τρόμο. Έχοντας επίγνωση της ενοχής τους, αναμένουν ταχεία ανταπόδοση.»

«Μόλις τελειώνει η προσευχή του Ηλία, φλόγες πυρός, ως λαμπρές αστραπές, καταβαίνουν από τον ουρανό επάνω στο υψωμένο θυσιαστήριο, κατατρώγοντας τη θυσία, γλείφοντας το νερό στο αυλάκι και κατακαίοντας ακόμη και τις πέτρες του θυσιαστηρίου. Η λαμπρότητα της φλόγας φωτίζει το όρος και θαμβώνει τα μάτια του πλήθους. Στις κάτω κοιλάδες, όπου πολλοί παρακολουθούν με αγωνιώδη αναμονή τις κινήσεις εκείνων που βρίσκονται επάνω, η κάθοδος του πυρός διακρίνεται καθαρά, και όλοι εκπλήσσονται από το θέαμα. Μοιάζει με τον στόλο πυρός που στην Ερυθρά Θάλασσα χώρισε τους υιούς του Ισραήλ από το αιγυπτιακό στράτευμα.»

«Ο λαός επάνω στο όρος πέφτει κατά γης με δέος ενώπιον του αόρατου Θεού. Δεν τολμούν να εξακολουθήσουν να ατενίζουν το πυρ που εστάλη από τον Ουρανό. Φοβούνται μήπως και οι ίδιοι καταναλωθούν· και, ελεγχόμενοι ως προς το καθήκον τους να αναγνωρίσουν τον Θεό του Ηλία ως τον Θεό των πατέρων τους, προς τον οποίον οφείλουν υποταγή, αναφωνούν όλοι μαζί, ως με μία φωνή: “Ο Κύριος, αυτός είναι ο Θεός· ο Κύριος, αυτός είναι ο Θεός.” Με συγκλονιστική καθαρότητα η κραυγή αντηχεί επάνω στο όρος και επαναλαμβάνεται στην πεδιάδα από κάτω. Επιτέλους ο Ισραήλ αφυπνίζεται, απαλλάσσεται από την πλάνη, μετανοεί. Επιτέλους ο λαός βλέπει πόσο βαριά έχει ατιμάσει τον Θεό. Ο χαρακτήρας της λατρείας του Βάαλ, σε αντίθεση με τη λογική λατρεία που απαιτεί ο αληθινός Θεός, αποκαλύπτεται πλήρως. Ο λαός αναγνωρίζει τη δικαιοσύνη και το έλεος του Θεού, ο οποίος απέκρυψε τη δρόσο και τη βροχή έως ότου οδηγηθούν να ομολογήσουν το όνομά Του. Είναι τώρα έτοιμοι να παραδεχθούν ότι ο Θεός του Ηλία είναι υπεράνω κάθε ειδώλου.» Προφήτες και Βασιλείς, 153.

Πόσο Ακόμη; Μωυσής

Η πρώτη φορά που το συμβολικό ερώτημα «έως πότε;» εγείρεται στον προφητικό Λόγο είναι κατά την όγδοη πληγή επί των Αιγυπτίων, στον καιρό του Μωυσέως. Η όγδοη πληγή είναι «ἀκρίδες» (σύμβολο του Ίσλάμ), οι οποίες φέρονται με «ἀνατολικόν ἄνεμον» (σύμβολο του Ίσλάμ).

Καὶ εἰσῆλθον ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ἄαρὼν πρὸς τὸν Φαραῶ, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων· Ἔως πότε θέλεις ἀρνεῖσθαι νὰ ταπεινωθῆς ἐνώπιόν μου; Ἄφες τὸν λαόν μου νὰ ἀπέλθῃ, διὰ νὰ μὲ λατρεύσῃ. Ἐὰν δὲ ἀρνηθῆς νὰ ἀφήσῃς τὸν λαόν μου νὰ ἀπέλθῃ, ἰδοὺ, αὐριον θέλω φέρεи τὰς ἀκρίδας εἰς τὰ ὄριά σου· καὶ θέλουσι καλύψει τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ ἴδῃ τὴν γῆν· καὶ θέλουσι καταφάγει τὸ ὑπόλοιπον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον διεσώθη, τὸ ὁποῖον ἔμεινεν εἰς ἐσᾶς ἀπὸ τὴν χάλαζαν, καὶ θέλουσι καταφάγει πᾶν δένδρον τὸ ὁποῖον φύεται δι' ἐσᾶς ἐκ τοῦ ἀγροῦ· καὶ θέλουσι γεμίσει τὰς οἰκίας σου, καὶ τὰς οἰκίας πάντων τῶν δούλων σου, καὶ τὰς οἰκίας πάντων τῶν Αἰγυπτίων· πράγμα τὸ ὁποῖον οὔτε οἱ πατέρες σου οὔτε οἱ πατέρες τῶν πατέρων σου εἶδον, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Καὶ ἐστράφη, καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ Φαραῶ.

Και οι θεράποντες του Φαραώ είπαν προς αυτόν· Ἔως πότε θέλει οὗτος ὁ ἄνθρωπος εἶσθαι παγὶς εἰς ἡμᾶς; ἄφες τοὺς ἄνδρας νὰ ἀπέλθωσι, διὰ νὰ λατρεύσωσι Κύριον τὸν Θεὸν αὐτῶν· δὲν ἐγνώρισας ἔτι ὅτι ἡ Αἴγυπτος κατεστράφη;

Και ὁ Μωυσῆς καὶ ὁ Ααρών ὠδηγήθησαν πάλι στὸν Φαραώ· καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπε· Πηγαίνετε, λατρεύσατε τὸν Κύριον τὸν Θεὸς σας· ἀλλά ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θα πάνε;

Καὶ εἶπεν ὁ Μωυσῆς· Θὰ ὑπάγωμεν μετὰ τῶν νέων ἡμῶν καὶ μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν, μετὰ τῶν υἱῶν ἡμῶν καὶ μετὰ τῶν θυγατέρων ἡμῶν, μετὰ τῶν ποιμνίων ἡμῶν καὶ μετὰ τῶν βοῶν ἡμῶν θὰ ὑπάγωμεν· διότι ὀφείλομεν νὰ ἐορτάσωμεν ἐορτὴν εἰς τὸν Κύριον.

Καὶ εἶπεν πρὸς αὐτούς· Εἶη ὁ Κύριος οὕτως μεθ' ὑμῶν, ὡς ἐγὼ θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ἀπέλθῃτε, καὶ τὰ μικρὰ παιδία σας· προσέξατε· διότι κακὸν εἶναι ἔμπροσθέν σας. Οὐχὶ οὕτως· ὑπάγετε τώρα ἐσεῖς οἱ ἄνδρες, καὶ λατρεύσατε τὸν Κύριον· διότι τοῦτο ἐζητήσατε. Καὶ ἐξεβλήθησαν ἀπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Φαραώ.

Καὶ εἶπε ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωυσήν· Ἐκτεινον τὴν χεῖρα σου ἐπὶ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου διὰ τὰς ακρίδας, διὰ νὰ ἐπέλθωσιν ἐπὶ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου καὶ νὰ καταφάγωσι πάντα τὰ χόρτα τῆς γῆς, πάντα ὅσα ἀφήκεν τὸ χάλιαζον. Καὶ ἐξέτεινεν ὁ Μωυσῆς τὴν ράβδον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, καὶ ὁ Κύριος ἔφερε ἀνατολικὸν ἄνεμον ἐπὶ τὴν γῆν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα· καὶ ὅταν ἐγίνε πρωί, ὁ ἀνατολικὸς ἄνεμος ἔφερε τὰς ακρίδας. Καὶ ἀνέβησαν αἱ ακρίδες ἐπὶ πάσαν τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου καὶ ἐκάθησαν εἰς πάντα τὰ ὅρια τῆς Αἰγύπτου· βαρεῖαι σφόδρα ἦσαν· πρὶν ἀπὸ αὐτὰς δὲν υπήρξαν τοιαῦται ακρίδες ὡς αὐταί, οὐδὲ μετὰ ταύτας θέλουσιν υπάρξει τοιαῦται. Διότι ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς, ὥστε ἡ γῆ ἐσκοτίσθη· καὶ κατέφαγον πάντα τὰ χόρτα τῆς γῆς καὶ πάντα τὸν καρπὸν τῶν δένδρων, ὅσα ἀφήκεν τὸ χάλιαζον· καὶ δὲν ἀπέμεινεν οὐδὲν χλωρὸν εἰς τὰ δένδρα, οὔτε εἰς τὰ χόρτα τοῦ ἀγροῦ, εἰς πάσαν τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου.

Τότε ὁ Φαραώ ἐκάλεσε με σπουδὴ τὸν Μωυσή καὶ τὸν Ααρών· καὶ εἶπε· Ἠμάρτησα εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεὸν σας καὶ εἰς ἐσάς. Τώρα λοιπὸν συγχωρήσατε, παρακαλῶ, τὴν ἀμαρτίαν μου μόνον αὐτὴν τὴν φορὰν, καὶ δεῖθήτε πρὸς τὸν Κύριον τὸν Θεὸν σας, διὰ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' ἐμοῦ μόνον τούτον τὸν θάνατον. Καὶ ἐξήλθεν ἀπὸ τοῦ Φαραώ, καὶ ἐδεήθη πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ ὁ Κύριος ἔστρεψεν ἄνεμον δυτικόν, μέγαν καὶ ἰσχυρόν, ὅστις ἀπεμάκρυνε τὰς ακρίδας καὶ ἔρριπεν αὐτὰς εἰς τὴν Ερυθρὰν θάλασσαν· δὲν ἔμεινεν οὐδὲ μία ακρὶς εἰς πάντα τὰ ὅρια τῆς Αἰγύπτου. Ἐξοδος 10:3–19.

Πρῶτον, «ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν Εβραίων» ρωτᾷ: «Ἔως πότε θέλεις ἀρνηθῆ νὰ ταπεινωθῆς ἐνώπιόν μου;» καὶ ἔπειτα οἱ δούλοι τοῦ Φαραώ ρώτησαν ἐκ νέου τὸν Φαραώ: «Ἔως πότε ὁ ἄνθρωπος οὗτος θέλει εἶσθαι εἰς ἡμᾶς παγίς;» Το ἐρώτημα τίθεται κατὰ τὴν ὄγδοη πληγὴ, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ μετὰ τὴν 9/11 γιὰ διάφορους λόγους. Ἡ δέκατη πληγὴ εἶναι ἡ θανάτωση τῶν πρωτοτόκων, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ μετὰ τὸν σταυρὸ καὶ ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση στὴν Ερυθρὰ Θάλασσα, τὴν ὁποία ἡ Ἐμπνευση ἀντιστοιχεῖ μετὰ τὴν ἀπογοήτευση τῶν μαθητῶν κατὰ τὸν σταυρὸ, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ μετὰ τὴ μεγάλη ἀπογοήτευση τῶν Μιλλεριτῶν τὸ 1844. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς μάρτυρες ἀντιστοιχοῦν ὅλοι μετὰ τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Ἡ δέκατη πληγὴ εἶναι ὁ νόμος τῆς Κυριακῆς, καὶ δύο πληγὲς νωρίτερα ἡ ὄγδοη πληγὴ ἔφερε τις «ακρίδες» ἐπάνω σε «ἀνατολικὸν ἄνεμον». Οἱ «ακρίδες» ἐκάλυψαν ὁλόκληρη τὴ γῆ, καθὼς τὸ Ἰσλάμ συγκλονίζει σήμερα ὁλόκληρο τὸν κόσμον,

καθώς έχει εξαπλώσει το σκότος του μέσω της εξαναγκασμένης μετανάστευσης. Η λατινική ονομασία της «ακρίδας της ερήμου» είναι «locusta migratoria», εκπροσωπώντας την εξάπλωση του Ισλάμ μέσω της μετανάστευσης, η οποία προτυπώνεται στον φυσικό κόσμο ως μετανάστευση.

Η ένατη πληγή ήταν ένα σκότος που μπορούσε να γίνει αισθητό.

Καὶ εἶπεν ὁ Κύριος πρὸς τὸν Μωυσήν· Ἔκτεινον τὴν χειρὰ σου πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἔσται σκότος ἐπὶ γῆς Αἰγύπτου, σκότος ψηλαφητόν. Καὶ ἐξέτεινεν Μωυσῆς τὴν χεῖρα αὐτοῦ πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐγένετο σκότος γνόφος θυέλλης ἐν πάσῃ τῇ γῆ Αἰγύπτου ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· καὶ οὐκ εἶδον ἀλλήλους τρεῖς ἡμέρας, καὶ οὐκ ἀνέστη οὐδεὶς ἐκ τῆς κοίτης αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας· πᾶσι δὲ τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ ἦν φῶς ἐν πᾶσι τοῖς κατοικητηρίοις αὐτῶν. Ἔξοδος 10:21–23.

Στον συμβολισμό τοῦ «ἔως πότε» ποῦ ἀντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸ Ὅρος Κάρμηλος καὶ τὸν Ἥλια, φανερώνεται μία διάκριση ὅταν τὸ πῦρ καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Θεὸς τοῦ Ἥλια ἔπραξε ἐκεῖνο ποῦ ὁ Βάαλ δὲν δύναται νὰ πράξει. Στὴν ἱστορία τῶν Μιλλεριτῶν, ἡ διάκριση ἐτέθη μεταξὺ τοῦ πεπτωκότος Σαρδιανοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ τοῦ Μιλλεριτικοῦ Ἀντβεντισμοῦ. Μὲ τὸν Μωυσῆ, ἡ διάκριση ἦταν σκότος ἢ φῶς. Ὑπῆρχε φῶς στὶς Ἑβραϊκὲς οἰκίαι. Ὁ Ἡσαΐας μᾶς πληροφορεῖ περαιτέρω ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ δὲν ἔχουν φῶς στὴ γραμμὴ τοῦ Μωυσῆ, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐπίσης ἐκεῖνοι ποῦ καταστρέφονται ἀπὸ τὸν Ἥλια, καὶ ἐκεῖνοι ποῦ χάνουν τὸ μανδύα τοῦ Προτεσταντισμοῦ στὴ χρονικὴ περίοδο τῶν Μιλλεριτῶν, εἶναι λαὸς ποῦ «ἀκούει» «μὲν, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ· καὶ βλέπει» «μὲν, ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνει». Ἐπειτα διατυπώνεται μία ἀποφάνση γιὰ αὐτὸν τὸν λαὸ, ἡ ὁποία λέγει· «Πάχυνον τὴν καρδίαν τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ βάρυνον τὰ ὄτα αὐτῶν, καὶ κλείσον τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν· μήποτε ἴδωσι με τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, καὶ ἀκούσωσι με τὰ ὄτα αὐτῶν, καὶ νοήσωσι με τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰαθῶσιν.»

Πρόθυμος νὰ ἐπιτελέσει τὸ ἔργο, ἀλλὰ καταβεβλημένος ἀπὸ τὴν ἀποστολὴ νὰ κηρύξει σε ἐκείνους ποὺ δὲν θὰ ἀκούσουν, ὁ Ἡσαΐας «τότε εἶπε», «Κύριε, ἔως πότε;»

Οἱ τρεῖς τελευταῖες ἀπὸ τὶς δέκα πληγὲς τῆς Αἰγύπτου παρέχουν μαρτυρία τῶν τριῶν βημάτων ἀπὸ τὴν 11η Σεπτεμβρίου ἕως τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς. Στις 11 Αυγούστου 1840 τὸ μήνυμα τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐνδυναμώθηκε, καὶ στὶς 19 Ἀπριλίου 1844 ἐφθάσε ὁ δεύτερος ἀγγελοῦ καὶ ἐνδυναμώθηκε στὴ Συνάθροιση Σκηνῶν τοῦ Ἐξετερ στὶς 12–17 Αυγούστου, καὶ ὁ τρίτος ἀγγελοῦ ἐφθάσε στὶς 22 Οκτωβρίου 1844. Ὁ τρίτος ἀγγελοῦ εὐθυγραμμίζεται με τὸν νόμο τῆς Κυριακῆς, καὶ συνεπῶς προσδιορίζει μία διαδικασίαν τριῶν βημάτων, διότι δὲν δύνασαι νὰ ἔχεις τρίτο, χωρὶς πρῶτο καὶ δεύτερο.

«Τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο μήνυμα δόθηκαν τὸ 1843 καὶ τὸ 1844, καὶ τώρα βρισκόμαστε ὑπὸ τὴν διακήρυξιν τοῦ τρίτου· ἀλλὰ καὶ τὰ τρία μηνύματα πρέπει ἀκόμη νὰ διακηρύσσονται. Εἶναι τώρα ἐξίσου οὐσιώδεις ὅσο ποτὲ ἄλλοτε νὰ ἐπαναληφθοῦν σε ἐκείνους ποὺ ἀναζητοῦν τὴν ἀλήθειαν. Με τὴν πένα καὶ με τὴν φωνὴ οφείλουμε νὰ ηγήσουμε τὴν διακήρυξιν, καταδεικνύοντας τὴν σειρὰ τους καὶ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν προφητειῶν ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν στὸ μήνυμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου. Δὲν μπορεῖ νὰ υπάρξει τρίτο χωρὶς τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο. Αὐτὰ τὰ μηνύματα οφείλουμε νὰ δώσουμε στὸν κόσμον ἐντύπων, με ομιλίαι, παρουσιάζοντας στὴ γραμμὴ τῆς προφητικῆς ἱστορίας τὰ πράγματα ποὺ ἐγέναν καὶ τὰ πράγματα ποὺ θὰ γίνων.» Selected

Messages, βιβλίο 2, 104, 105.

Η δέκατη πληγή της Αιγύπτου έχει συσχετισθεί, κατ' έμπνευσιν, με τον σταυρό και με την επακολουθήσασα απογοήτευση που συνδέεται με αυτόν. Η δέκατη πληγή είναι, επομένως, το τρίτο μήνυμα, το οποίο, από προφητική αναγκαιότητα, πρέπει να προηγείται από ένα πρώτο και ένα δεύτερο μήνυμα. Στο 9/11 ο Κύριος ρώτησε τον Φαραώ: «έως πότε;» και αμέσως κατόπιν και οι δούλοι του Φαραώ ρώτησαν επίσης: «έως πότε;». Αφού ο Μωυσής μετέφερε στον Φαραώ την ερώτηση του Θεού, «έως πότε;», και ακριβώς πριν οι δούλοι επαναλάβουν προς τον Φαραώ την ερώτηση του Μωυσή, ο Μωυσής επισημαίνει ένα σημείο καμπής, καθώς «εστράφη και εξήλθε απ' έμπροσθεν του Φαραώ». Έξοδος 10:6.

Η 11η Σεπτεμβρίου υπήρξε ένα προφητικό σημείο καμπής, το οποίο προτυπώθηκε όταν ο Μωυσής επέφερε την πληγή των ακριδών, που ήλθε με τον ανατολικό άνεμο.

«Υπάρχουν περίοδοι που αποτελούν καμπές στην ιστορία των εθνών και της εκκλησίας. Στην πρόνοια του Θεού, όταν φθάνουν αυτές οι διάφορες κρίσεις, δίδεται το φως για εκείνον τον καιρό.» Bible Echo, 26 Αυγούστου 1895.

Η επόμενη πληγή προκάλεσε σκότος ή φως, αναλόγως με την τάξη στην οποία ανήκε κανείς. Η 11η Σεπτεμβρίου ήταν ένα «σημείο καμπής στην ιστορία των εθνών και της εκκλησίας». Κατά το σημείο εκείνο, ο λαός του Θεού εκλήθη να επιστρέψει και να περιπατήσει στις αρχαίες οδούς, αλλά αρνήθηκαν να περιπατήσουν εν αυταίς και δεν εισήκουσαν τον ήχο της σάλπιγγος. Ένας διαχωρισμός μεταξύ σκότους και φωτός πραγματοποιήθηκε μετά τον Ηλία, και ο Μωυσής ρώτησε: «έως πότε;» Περαιτέρω δηλώνει στο απόσπασμα:

«Υπάρχουν περίοδοι που αποτελούν καμπές στην ιστορία των εθνών και της εκκλησίας. Κατά την πρόνοια του Θεού, όταν φθάνουν αυτές οι διάφορες κρίσιμες στιγμές, δίδεται το φως για τον καιρό εκείνο. Αν γίνει δεκτό, ακολουθεί πνευματική πρόοδος· αν απορριφθεί, επέρχονται πνευματική παρακμή και ναυάγιο.» Bible Echo, 26 Αυγούστου 1895.

Θα συνεχίσουμε το θέμα του «έως πότε» στο επόμενο άρθρο.

Τον Μάιο του 1842 συγκλήθηκε στη Βοστώνη της Μασαχουσέτης μία Γενική Συνδιάσκεψη. Κατά την έναρξη αυτής της συγκέντρωσης, οι αδελφοί Charles Fitch και Apollos Hale, από το Haverhill, παρουσίασαν τις εικονικές προφητείες του Δανιήλ και του Ιωάννη, τις οποίες είχαν ζωγραφίσει επάνω σε ύφασμα, μαζί με τους προφητικούς αριθμούς, δείχνοντας την εκπλήρωσή τους. Ο αδελφός Fitch, εξηγώντας από το διάγραμμά του ενώπιον της Συνδιάσκεψης, είπε ότι, καθώς εξέταζε αυτές τις προφητείες, είχε σκεφθεί πως, αν μπορούσε να παρουσιάσει κάτι παρόμοιο με αυτό που εδώ εκτίθεται, θα απλοποιούσε το θέμα και θα του καθιστούσε ευκολότερη την παρουσίασή του ενώπιον ακροατηρίου. Εδώ υπήρχε περισσότερο φως στην οδό μας. Αυτοί οι αδελφοί είχαν πράξει εκείνο που ο Κύριος είχε δείξει στον Αββακούμ με το όραμά του 2.468 χρόνια νωρίτερα, λέγοντας: «Γράψε την όραση και κάμε αυτήν σαφή επάνω σε πινακίδες, ώστε να τρέχει εκείνος που την αναγινώσκει. Διότι η όραση είναι ακόμη για προσδιορισμένο καιρό». Αββακούμ 2:2.

«Έπειτα από κάποια συζήτηση επί του θέματος, αποφασίστηκε ομόφωνα να λιθογραφηθούν τριακόσια παρόμοια με αυτό το διάγραμμα, πράγμα το οποίο σύντομα πραγματοποιήθηκε.

Ονομάστηκαν “τα διαγράμματα του ’43”. Αυτή υπήρξε μια πολύ σημαντική Συνδιάσκεψη.»
The Autobiography of Joseph Bates, 263.

«Είδα ότι ο πίνακας του 1843 είχε καθοδηγηθεί από το χέρι του Κυρίου, και ότι δεν έπρεπε να αλλοιωθεί· ότι οι αριθμοί ήταν όπως Αυτός τους ήθελε· ότι το χέρι Του ήταν επάνω του και έκρυψε ένα λάθος σε ορισμένους από τους αριθμούς, ώστε κανείς να μη δύναται να το διακρίνει, έως ότου το χέρι Του απομακρύνθηκε». Early Writings, 74.

«Ήταν η ενωμένη μαρτυρία των κηρύκων και των εντύπων της Δευτέρας Παρουσίας, όταν ίσταντο επί “της αρχικής πίστεως”, ότι η δημοσίευση του χάρτη ήταν εκπλήρωση του Αββακούμ 2:2, 3. Εάν ο χάρτης ήταν θέμα προφητείας (και όσοι το αρνούνται εγκαταλείπουν την αρχική πίστη), τότε έπεται ότι το 457 π.Χ. ήταν το έτος από το οποίο έπρεπε να αρχίσει η χρονολόγηση των 2300 ημερών. Ήταν αναγκαίο το 1843 να είναι ο πρώτος δημοσιευμένος χρόνος, ώστε “το όραμα” να “βραδύνει”, ή να υπάρξει χρόνος βραδύτητος, κατά τον οποίο η τάξη των παρθένων επρόκειτο να νυστάξει και να κοιμηθεί επάνω στο μεγάλο θέμα του χρόνου, ακριβώς προτού αφυπνισθεί από την Κραυγή του Μεσονυκτίου.» Second Advent Review and Sabbath Herald, Τόμος I, Αριθμός 2, James White.